

Món Kỳ Tiệm / Thanh Dương

Mùa hè cuối năm lớp 6, lần đầu tiên tôi được đi ăn tiệm ăn Tàu ở Chợ lớn. Tôi không nhớ tiệm ăn tên gì, chỉ biết nó nằm bên cạnh khách sạn chúng tôi đang dừng chân.

Buổi trưa cả nhà muốn ăn cơm, từ phòng khách sạn bước xuống lầu, tiệm ăn có bàn ghế để ngoài sân. Nói sân cũng không đúng, đó là vỉa hè đúng hơn. Nền xi măng rộng, những bộ bàn ghế tròn có năm bảy ghế chung quanh. Trưa mùa hè Sài gòn lúc ấy nắng nhưng không nóng, ngồi ngoài vỉa hè còn có gió hây hây, mát mẻ.

Tôi còn nhỏ không biết gì về chuyện chọn lựa món ăn, chỉ biết ăn khi thức ăn dọn lên bàn. Có món cá chiên, món canh, thêm vài món gì tôi không nhớ và món rau xào. Không hiểu tại sao tôi nhớ mãi món rau này. Đĩa rau cải bẹ trắng xào thịt bò còn bốc khói và thơm lừng mùi tiêu. Một món rau bình thường nhưng tôi thấy rất ngon. Lá cải xanh mướt, bẹ cải trắng giòn, những lát thịt bò mỏng xoắn lại lấm tấm hạt tiêu vương vãi trên mặt với mùi thơm và vị ngon ngọt khó tả. Dầu bếp nấu khéo, thịt bò mềm mại thấm gia vị, bẹ cải giòn nhưng đủ chín chứ không hăng và lá cải còn xanh chứ không héo vì quá lửa.

Mấy mươi năm qua, tôi vẫn nhớ hoài món rau xào ấy và đó cũng là một trong những món rau thỉnh thoảng tôi nấu ở nhà. Có thể tôi thấy ngon và nhớ mãi vì bữa ăn ấy đi cùng với kỷ niệm của cả gia đình. Người ta thường nói, có những kỷ niệm và những món ăn gợi cho ta nhớ lại quá khứ - đẹp, vui, buồn - tùy mức độ cảm nhận của mỗi cá nhân.

Mỗi lần ăn món rau xào này là một cảm giác khác nhau. Nấu ở nhà, có khi nêm nếm ngon vừa miệng, cũng có khi không được vừa ý. Khó có thể nói lần nào cũng nấu được như lần trước. Đi ăn ngoài, chưa bao giờ tôi gọi món cải bẹ trắng xào vì tôi không nghĩ rằng sẽ có lại được vị giác giống như ngày xưa. Chẳng thà đừng gọi, đừng thử để không bị thất vọng, để còn giữ mãi được cái ngon mình đã nếm. Từng chút một, gần kỷ niệm của tôi tràn ngập những gì nhớ mãi không quên.

Tôn Nữ Thanh Dương

April 9, 2015